

Görög Gondolatok

A Nyíregyházi Görög Katolikus Egyházközség lapja 2009/6

Születésnap ajándék

Egy gyermek születése mindig örvendetes esemény a kereszény családokban. Minden egészséges lelkű ember örül az új élet fakadásának. Halálra ítélte magát az a nép, amely gyermektelenül néz a jövőbe. Nincs mentség azok számára, akik kezét emelnek rá és pólya helyett szemfödővel fogadják. Igaz, az anyaszív alatt bimbózó életről még senki sem tudja mivé, kivé fejlődik. Csak a későbbi évek mutatják meg, hogy áldás, vagy átok fakad életéből. Máriáról sem tudták szülei, milyen kitüntetés vár gyermekükre. Csak Isten tudta és gondoskodott arról, hogy szűzi föld legyen. A bűn nem tehetta lábát Mária szívébe és ezért lett szeplőtelen fogantatása első születésnap ajándéka az Istennek.

Az első kegyelmet követték a többiek. Meghívás az istenanyai méltóságra. Meghívás a názáreti évek Jézussal töltött boldogságára. Meghívás a kánai menyegző örömére, aztán meghívás a kereszttúra, nagypéntekre, a feltámadásra. Mária minden meghívásra **igennel** válaszolt, és ezzel érdemelte ki a kegyelmek

legnagyobbikát: testi-lelki megdicsőülését. Ennek köszönhetően ünnepelheti a mai napon, ki tudja hányadik születésnapját. Sajnos mi szegények vagyunk, és nem tudjuk méltó ajándékkal köszönteni. De vajon Jézus mit ad, mit adhat édesanyjának születésnap ajándéku? Hitünk erre is megadja a választ: Isten bol-

dogító színe látását. Boldogság, boldogság, nincs ennél szebb szó szótárunkban. Ezt ígérik egymásnak a szerelmesek, ezt a jó házastársak. Ezt ígérte Isten Máriának is, aki méltán jövendölte: boldognak hirdet engem minden nemzedék... Hogyne lett volna boldog, főleg attól a perctől kezdve, hogy szíve alatt, aztán mindörökre szívében hordozta isteni gyermekét. Boldogságunk elsősorban mindig attól függ, mit vagy kit hordunk szívünkben.

A Szűzanya számára különös örömet jelentett a Jézusról való anyai gondoskodás. De ugyanilyen öröm gondoskodni Jézus fogadott testvéreiről, tehát minden keresztényről. Ezért elképzelhető, hogy Jézus így szól édesanyjához: Nézd a sok kegyelmet, amit véremmel szereztem. Tőled kaptam ezt a drága vért, velem együtt igent mondtál szeretetből történt kiontására. Ezért is megérdemled, hogy Rád bízam a kegyelmek kincstárát. Azt akarom, hogy minden üdvözült ember, midőn belép az örök hazába, téged, mint üdve édesanyját köszöntsön. Azt akarom, hogy a te anyai kezéd készítsen ve-

lem együtt hajlékot választottaim számára Atyám országában.

Bizton állíthatjuk, hogy Mária mennyei boldogságának fontos eleme a rólunk történő gondoskodás. Földi élete abban teljesedett ki, hogy nekünk ajándékozta Jézust. Ezt az adakozást folytatja az örökkévalóságban is. Máriától kaptuk a történeti Krisztust, tőle, általa kapjuk hitünk Krisztusát. Örül minden keresztelőnek, amikor mi is újjászületünk vízből és Szentlélekből. Örül minden szentáldozásnak, amelyben gyermekét vesszük. A mennyek országában senki sem mondhatja Jézusnak: – fiam vagy te –, csak az Atyaisten és Mária. Ez a közelsége bátorít minket is arra, hogy Mária által terjesszük kéréseinket Jézusunk elé. Milyen vigasztaló, hogy Jézus a kegyelmek kiosztását nem valami szigorú angyalra bízta, hanem édesanyjára. Akármilyen szegények, elesettek is vagyunk, édesanyánk nem tagadja meg gyermekeit. Velünk tart az életben, mellettünk lesz a halálban is.

*Miló Miklós
parókus*

A királyi menyegző

Jézus tanítását vizsgálva azt kell mondanunk, hogy emberi fogalmakba, emberi szavakba öltöztette tanítását, de a túlvilági valóságokról, Isten országának titkairól ő is csak példabeszédekben, hasonlatokban tudott beszélni. Ezeket a mindennapi életből kölcsönözte, de előre figyelmeztetett, hogy a valóság mé-

lyebben rejtőzik. Tehát nem azonosságról, hanem hasonlóságról van szó. Ezt azért kell kihangsúlyoznunk, hogy helyesen értékeljük a példabeszédek tanítását.

A mai vasárnapra előírt evangéliumi szakasz, mely a királyi menyegzőről

szól, Isten meghívó szeretetére figyelmeztet. Nehéz erről beszélnünk egy olyan világban, amelyben nemcsak Isten hívásában, de létében is sokan kételkednek. Nagyon halkán szólhat, hívhat az Isten, ha csupán egy kisdud nyáj szerez tudomást róla. Az is érthetetlen, miért engedi Isten, hogy a teremtmények hangja, a világ lármája túlharsogja hívó szavát? Ha azt akarja, hogy mindenki meghallja és igennel vagy akár nemmel válaszoljon, akkor beszéljen hangosan, minden hangot felülmúló erősséggel. Ezzel szemben Isten kedveli a csendet tapasztalataink szerint, a halk beszédet, a szívünkbe suttogott üzenetet. Talán teszi ezt azért, hogy biztosítsa szabad döntésünket. Nem némitja el a hangoskodó gonoszt, nem számúzi világunkból a hazugságot, a sokféle sötétséget. Reánk bizza a takarítás, az elnémitás, a világoskodás feladatát.

Mi hívó keresztények a hitükben megrokkant testvéreinkkel ellentétben meg vagyunk győződve arról, hogy Jézus küldetése legfőképpen arra irányult, hogy átadja az emberiségnek Isten boldogságra, üdvösségre hívó üzenetét. Tanításával írta a levelet, és vérével pecsételte le a nekünk címzett borítékot. A hangsúly a meghíváson van, mivel a kényszer, az erőszak nem egyeztethető össze a szabadságunkat tisztelő Isten szeretetével. Valljuk csak őszintén, hogy mi, hívó emberek, olykor kifogásoljuk Isten szerénységét, gyengédségét. Szeretnénk, ha erőszakosabb lenne a jó érdekében, és megtörné rosszra hajló szabadságunkat. Annak idején számos kortársa is azért botránkozott meg Jézus magatartásán, mert nem az erő és hatalom útján,

hanem a szenvedések keresztútján fejezte be földi életét. Tanításával, élete példájával szinte azt sugallta, hogy Isten nem boldog nélkülünk, Isten szeret minket, mindig kész a visszafogadásra.

A példabeszéd tanúsága szerint Isten öröme, boldogságra hívja az embert. Jézus élete örömmel kezdődött és vígsággal folytatódott. Angyali üdvözlés örvendezteti meg Máriát. Erzsébet asszony idős kora ellenére anyai örömök elé néz. Az angyal nagy örömet hirdet a szent éjszakán. Az agg Simeon és Anna asszony örömmel köszöntik a gyermeket. Mindenki többet kap, mint amire számított. Isten nem halotti torra, hanem örömnepre hívja az embert. Ezen a tényen mit sem változtat az a körülmény, hogy olykor át kell mennünk a sötétség utcáján.

Talán meghökkentő a példabeszédnek az a része, amelyben a király megbünteti a hívás visszautasítását, küldötteinek bántalmazóit. Annyi biztos, hogy az evangélium elutasítása nem történhet büntetlenül. Isten nem ragad kardot, nem súlyt le senkire villámaival, malmai lassan őrölnek. Büntetése lelki természetű. Meghívásának visszautasítói önmagukat zárják ki Isten országából.

Egy dolog biztos, hogy mindnyájan meghívást kaptunk a menyegzőre, az Isten országába! Ebből az is világossá lett, hogy csak a hívó szó nyomán léphetünk be a királyi menyegzőre. Ezek után nekünk is fel kell tennünk a kérdést: Vajon én miként válaszolok az isteni meghívásra?

Miló Miklós
parókus

A Szentliturgia 40.

A békecsók

Minél közelebb kerülünk a Liturgia legszentebb részéhez, Egyházunk annál kiválóbb lelki magatartást kíván tőlünk. Először azt kívánja, hogy az emberek és Isten felé fordulva fejezzük ki keresztény voltunkat. Az önmagát az emberekért szeretetből feláldozó Jézus áldozatán veszünk részt. Ki kell azért nekünk is nyilvánítanunk: van-e bennünk is szeretet az emberek iránt?

„Szeressük egymást, hogy egyetértőleg valljuk!” szólít fel bennünket a pap, vagy a diakonus. A jelenlevők tovább folytatják a megkezdett mondatot: „... az Atyát, és Fiút és a Szentlelket, az egyvalóságú és osztatlan Szentháromságot.”

Szeressük egymást: a Liturgia mai szertartásában ez a felszólítás olyan röviden hangzik, hogy szinte meg sem halljuk igazán. Nem a fülünkkel, hanem belső, lelki hallással. Ma csak egy fennhang ez, ami alatt nem történik semmi.

A régi emlékek tanúsága szerint a felszólításra történt valami. Megtörtént a békecsók, amiben minden hívő részt vett.

„Amikor elérkezik a béke kölcsönös adásának és fogadásának ideje – írja Aranyszájú Szent János –, mi mindnyájan megcsókoljuk egymást... üdvözöljük az egyházi renden levők a püspököt, a világi férfiak a férfiakat, a nők a nőket.”

Előtte, kb. 40 évvel Jeruzsálemi Szent Cirill ezeket írta: „A diakonus azután fel-

szólítja a híveket: Fogadjátok el egymást testvérnek, és csókoljuk meg egymást! Ne gondold, hogy ez ugyanolyan csók, mint amelyet a jó barátok váltanak egymással a piacon. Mert ez nem olyan. Ez a csók a lelkeket hozza közelebb egymáshoz, és elfelejteti velük a bántalmakat. Jelképe tehát ez a csók a lelkek egyesülésének, és a sértéseket felejtő kibékülésnek.”

Ma, különösen egy nagyobb városi templomokban, ahol az egyik hívő nem ismeri a másikat, aki mellette imádkozik, a békecsók szertartása talán elképzelhetetlen lenne. Mostanában ez a felszólítás csak egy hangosan mondott kérés a jelenlevők felé. Elvesztette régi jelentőségét. Annyi maradt még meg belőle, hogy, ha főpap végzi a Liturgiát, vagy több áldozópap szolgál együtt, az oltárban levők békecsókot váltanak egymással.

Azért kell szeretni egymást, hogy egy gondolkozással, egy lélekkel valljuk meg a Szentháromságot: az Atyát, és a Fiút és a Szentlelket. A Szentháromság három Személye egylényegű, mindhárom Személy egyformán Isten, az isteni természet birtokosa és megoszthatatlan is. Közöttük „kisebb és nagyobb” felosztás nincs. Mindhárman egyformák. Közöttük a legnagyobb szeretet-kapcsolat van. Ők példát adnak nekünk az egyetértésre, az egymás iránti szeretetre. Nekünk figyelniük kell Rájuk, és tanulnunk kell tőlük.

(folyt. köv.)

Lakatos László

VASÁRNAP? TALÁLKOZUNK A TEMPLOMBAN!

*Miért menjek vasárnap
a Szent Liturgiára?*

HISZEN...

- jobb otthon egyedül imádkozni...;
különb is csak félig-meddig hiszek...;
úgysem áldozhatok...;*
- a gyerek még kicsi...; a fiatalnak
fontosabb dolgai vannak...;*
- akkor megyek, amikor kedvem
tartja...; ahhoz a paphoz, amelyik tet-
szik...;*
- nézhetem a Liturgiát televízión...;
hallgathatom rádión...;*
- a templomba járok se mindig a leg-
jobb emberek...;*
- és... és... megannyi kifogás...*

Mindezek ellenére miért menjek mégis templomba?

ERRE PRÓBÁL VÁLASZT
ADNI EZ A SOROZAT,

Godfried Danneels bíboros gondolatai segítségével.

2. Jobban szeretek otthon, egyedül imádkozni

Igaz, hogy Jézus azt mondta: „Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtót és úgy imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz, aki a rejtekben is lát” (Mt 6,6). De legyél őszinte magadhoz: amikor ezzel a kifogással nem mész vasárnap a templomba, akkor valószínűleg ezt is teszed? Azaz, tényleg „bezá-

rod az ajtót és a rejtekben imádkozol?” Különb is, Jézus ezt elsősorban azokra értette, akik szeretnek feltűnést keltően imádkozni – de ez lenne a problémánk? Alig hiszem...

Jézus azonban azt is mondta: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Ha közösen fordulunk Jézushoz, sokkal inkább jelen van. De még az sem elég, hogy Liturgia helyett egy gyertya körül közösen imádkozzatok Hozzá! Ne feledd el: a Szent Liturgiában Jézus egészen különös módon, egészen sajtáságosan van jelen – nemcsak Lelkével, hanem Testével és Vérével! Otthon és imacsoportban sohasem lehetne részed ebben!

Ha csak egyedül és otthon imádkozol, előbb-utóbb elsatnyul, elszegényedik az imádság. Hisz miből és honnan táplálsz? Fogadni mernék veled, hogy sok magányos ima után teljesen fel fogsz hagyni az imádsággal! Az imádságban is szükségünk van egy-másra, a másik segítségére és támaszára. Tapasztaltad-e egyáltalán a közös ima szépségét?

Ha őszintén, szívedből ki tudod jelenteni azt, hogy számodra több a vasárnapi otthoni magányos ima a közösség Liturgiánál, akkor nagy baj van veled, hiteddel és katolicizmusoddal. Akkor, csak ajkad mondja, hogy „Uram! Uram!”, de a szívednek-lelkednek nincs szüksége Jézusra. Gondolkodtál Te ezen?

Még egy ellenvetés: „a Liturgián a többiek zavarnak, elvonják figyelme-
met”. Igazad van: előfordul (még velem

is). De ne csak azt vedd számba, hogy mit tesznek a többiek érted! Tedd csak fel a kérdést: én mit teszek a többiekért, a közösségért? Ha üres a helyed a templomban, az a többieknek is árt. Hidd el: nélkülözhetetlen vagy a Szent Liturgián!

Ja, hogy ez áldozatba és lemondásba kerül? Így van – de, akkor ne a kifogások sorát keresd, hanem ismerd be, hogy lusta vagy templomba jönni, hogy fontosabb a kirándulás, a gombászás, a TV... Gondolkozz csak el egy kicsit és vállald a következményeket! Erre is van egy jó történet:

Egy király lakomát rendezett, de az egyik meghívott földet vett és azzal törődött, a másik az ökreivel, a harmadik újdonsült feleségével volt elfoglalva; nem érték rá a lakomára elmenni... A következmény: nem is ízlelték meg az örök lakomát. Ja, hogy ismerős a történet? Ezt is Krisztus mondta (olvasd el: Lk 14,15-24).

(folyt. köv.)

Forrás: internet
(Nagyváradai egyetemi lelkeszség)

Szűz Mária születése

Az Atyának örök idők előtti Igéje,
áldd meg kegyességeddel
az esztendő koszorúját!
(Utrenye, dicséreti stihira)

Szeptember egy igen jelentős hónap mindenki életében. Gyerekeknek és tanároknak az iskolakezdést, a földeken dolgozóknak a betakarítást, s sokaknak a nyári szabadság végét jelenti.

A Görög Katolikus Egyházban is jelentős szereppel bír: szeptember 1-je nálunk az egyházi év kezdete. Sokan felteszik a kérdést: miért? Miért nem január 1-je, logikusabb lenne!

Az Egyházunkban az év mintegy kört ír le. Rögtön a kezdete után első ünnepünk Szűz Mária születése, szeptember 8-án, s augusztusba utolsó ünnepeink egyike Mária mennybevitele. Miért olyan jelentős számunkra Mária?

Erre a kérdésre, így születése ünnepének a közelében próbáljuk megkeresni a választ.

Mit is jelent egy születésnap? Ünneplés, ajándékok halmaza. Megköszönjük, hogy vagyunk, hogy ég élhetünk, s mások velünk együtt örülnek nekünk.

Valószínűleg sokkal nagyobb öröme lehetett Joakimnak és Annának, Mária szüleinek. Idős emberek késői gyereke, akiknek talán minden egyes nap eszükbe juttathatta a Jóisten kegyességét, akik hosszú éveik imáit meghallgatta, s megszületett Mária.

Mária, mint tudjuk isten kiválasztottja. Nem kis feladatra hívta az Úr: arra, hogy Jézus Krisztus, a Megváltó édesanyja legyen. Mária elfogadta az Úr kérését, mert bízott benne. Így lett Mária annak a Krisztusnak az édesanyja, aki bűneinktől megszabadított bennünket.

Jákob, amikor elmenekül otthonról és

a pusztában alszik, egy különös álmodót lát: létráról és az azon fel-alá járkáló angyalokról. A Biblia tudósai Máriára vonatkoztatjuk ezt a képet: Mária a létra, a híd, aki összeköti a földet, s az eget.

Végül, de nem utolsósorban Mária mindannyiunk Édesanyja. Azáltal, hogy ő szülte nekünk Krisztust, mindnyájunk Édesanyja lett. Kérhetjük közbenjárását, ő mindig a segítségünkre siet.

Ezért ünnepeljük Máriát. Mindezekért talán mai szóval élve „kijárna” Neki valami nagyon nagy ünnepség. De Ő ezt

nem szeretné. Ő attól boldog, ha látja, hogy imádkozunk, ha hallja, hogy a segítségét kérjük. Ünnepeljük hát így Őt.

Mint ahogy egy születésnaposnak, Neki is mindenki annyit ad, amennyit akar, illetve tud.

Valaki egy imát, vagy egy pár sort, vagy csak egy köszönömöt. Mindenki annyit, amennyit neki jelent.

Te mivel készülsz?

*Szender Adrienn
hitoktató*

Nekem ajándék

Kaptam egy lehetőséget, hogy elutazhattam Székelyföldre. Indulásunk előestéjén, az esti szentmisén Isten áldását kértem mindnyájunkra, kértem, hogy adjon szép időt számunkra, hogy megláthassuk mindazt a szépet, amiért megyünk.

Mi hárman mentünk a klubunkból. Átlépve a határt le nem vettem szemem a számomra ismeretlen, de egyre szebb és szebb tájról. Hosszú utunk első megállóhelye Segesvár volt. Tisztelegettünk Petőfi szobránál, egy frissen szedett mezei csokorral és elénekeltük a Távoból c. költeményét. Rövid sétát tettünk a történelmi városban, megnéztük szép régi templomát. Folytattuk utunkat szállás helyünkre Zetelakára. Szállásunkon mi hárman egy szobába kerültünk. Háziaszszonyunk egy talpraesett csupa szív aszszony testvéri szeretettel fogadott bennünket, én úgy éreztem, mint amikor a régi testvér meglátogatja a távoli rokont.

Második nap Csíksomlyóra vezetett utunk. A csoport egyik fele a szentmisén vett részt, a másik fele felsétált a nyeregbe, a kápolnához. Mentünk tovább a Gyimesekbe, Gyimesbükk, a Tatros folyó völgyéig, Gyimes szorosig, a régi magyar határig. A Rákóczi vár romjához felmenve csodálatos volt a kilátás.

Harmadik nap a Hargitán keresztül Gyergyószentmiklóstra mentünk. A volt görögkatolikus (most ortodox) templomban a könnyező Mária képét néztük meg. Mi nők csak a szentély ajtajában borultunk le lába előtt, az atya megkente homlokunkat olajjal. Hiszem, hogy Mária meghallgatta imáinkat, kéréseinket.

Tovább vezetett utunk a Gyilkostóig, a Békás szorosig. Ott leszálltunk a buszról, sétálva gyönyörködtünk az Isten teremtette remekműben. Úgy éreztem Isten templomában vagyunk – mi lent, és felnézünk a Teremtőre. A tó sötétzöldje körülötte a magas sziklák, az ol-

tárkó tetején a keresztel, lent a csörge-dező patak és a csodálatos napfényes idő. Isten tenyerén éreztem magamat, nem vágyhattam ennél többre: – én, amit lát-tam a szívemmel láttam, csak a szemem közvetítette. Lehet, hogy határ van kö-zöttünk, de amit láttunk az a miénk. A Te-remtő oda teremtette. Fogadjuk el Isten ajándékát és adjunk és adjunk hálát érte, hogy láthattunk.

A negyedik nap hazaindultunk. Búcsút vettünk szállásadónktól, megköszöntük fáradozását, szívünkbe zártuk természetes egyéniségét. Korond irányába indultunk, útközben még megkoszorúztuk Tamási Áron kopjafáját, megnéztük a mellette lévő szép templomot. Utunk befejező szakaszát nagy eső kísérte, szinte a határig. Szerencsésen hazaérkeztünk... Köszönöm Istennek ezt az ajándékot!

* * *

*„A hegyek fölemelkedtek,
a völgyek alászállottak azon helyre,
melyet nekik alapítottál.
Határt vontál melyet nem fognak átlépni,
nem térnek vissza a földet elborítani.
Ki forrásokat fakasztasz a völgyekben,
s a hegyek között folynak a vizek.”*

(Zsolt 103, 8-10)

Szemán Sándorné

Görög Gondolatok
Kiadja a Nyíregyházi Görög Katolikus
Egyházközség,
4400 Nyíregyháza, Bercsényi u.7. Tel: (42) 500-006
Web: www.nyiregyhaza.emecclesia.hu;
sztmiklos@netra.hu
Irodai órák: H-P: 9-12 és H-Cs: 15-17 óráig.
Felelős kiadó: Miló Miklós parókus
Szerkesztő: Szabó Antal káplán
Nyomdai munkák: Örökségünk Könyvkiadó Kft.

Egyházközségünk hírei

Kedves híveim!

A felújítási munkálatok a tervezett ütemben haladnak. Bízom benne, hogy október 31-ére, a vállalt időpontra elkészül a templom megújult homlokzata mindnyájunk öröme és a város díszére. Az adományok lassan érkeznek, ezért szeretettel kérek mindenkit, hogy anyagi lehetőségének megfelelően járuljon hozzá a költségekhez. Kérem, hogy vigyék ezt hírül olyanok számára is, akik a templomba ritkán járnak, hogy az egyházközség tagjai egyenlő részben vegyék ki e teher hordozását.

Isten áldását kérem életükre és munkájukra.

Parókus

Kedves Testvérek!

2009. szeptember 10-én 14.30-tól a Szent Atanáz Hittudományi Főiskolán előadás lesz a Filokáliáról.

„A Filokália aszketikus-misztikus tartalmú írásokból álló gyűjtemény. A keleti egyház legelterjedtebb könyvei közé tartozik. Bár elsősorban a szerzetesek aszketikus-misztikus kézikönyvének szánták, mégis nagyon elterjedt a világiak között is.”

Dr. Igor Szmolics

A szervezők minden érdeklődőt szeretettel várnak.